

עדותו של חובב עצים שנהקר על ידי קצין משטרה גבוה.

כן אדוני. בהחלט, אני הייתי זה שמצא את הגופה. הבוקר כמנהגי, יצאתי כדי לחטוב את מנת עצי הארז היומית שלי, כאשר מצאתי את הגופה במדשאה שבחורשה בהרים. המקום המדויק? כ־150 מטר מדרך המעלות של יאמאשינה. זו חורשה נידחת של עצי במבוק וארז.

הגופה היתה מונחת במצב של שכיבה שטוחה על גבה. לבושה קימונו כחול עשוי משי, תסרוקתה עשויה לפי אופנת קיוטו. מכת חרב יחידה ביתה את חזה. קני הבמבוק המוטלים סביבה היו מוכתמים בניצני דם. לא, הדם לא זב עור. הפצע הגלוי, סבורני, וכן, נזב גדול תקע עצמו לתוך הפצע, וכמעט שלא הרגישו בצעדי המתקרבים.

אתה שואלני באם ראיתי חרב או משהו דומה לזה? לא, שום דבר, אדוני. רק חבל מצאתי ליד גזע ארז סמוך ו... טוב, נוסף על החבל מצאתי מסרק. כל היה הכול. נראה כי נתלקח במקום קרב לפני שנרצח, שכן העשב וקני הבמבוק מסביב היו רמוטים.

הייה סוס בקרבת מקום? לא אדוני. לא קלה הכניסה לשם אף לאדם, לא כל שכן לסוס.

עדותו של שומר שנהקר על ידי קצין משטרה גבוה.

האיש שנעצר על ידי? הוא ליסטים ידוע לשימצה בשם טאיזומארו. אסרתיו אחר שנפל מסוסו. הוא גנח על הגשר באוטאגוצ'י. הומן? זה היה בשעות המוקדמות של ליל אמשי. רק כדי לציין, אוכל לספר, כי יום לפני כן נסיתי לאסרו, אך לרוע המזל נמלט. הוא לבש או קימונו כחול כהה וחגור חרב פשוטה גדולה. וכפי שאתה רואה הוא השיג באישהו מקום קשת וחיצים. אתה אומר שהקשת והחיצים הנ"ל דומים לאלה שהיו בידי האדם המת? אם כן טאיזומארו הוא בודאי הרוצח. הקשת לפיפה ברצועות עור, המשפה הצבועה בשחור מבהיק, שבע עשר החיצים בעלי נצות נץ — סבורני שכל אלה היו ברשותו. כן אדוני, הסוס הגו, כפי שהגן אומר, חוס'אומדס עדין רעמה. מרחק מה אחרי גשר האבנים מצאתי את הסוס רועה בעשב לצד הדרך, וריסנו הארוך נגרר אחריו. ודאי שיש בכך משום מעשה השגחה, שנוקד מעל לסוס.

מכל השוודים המסתובבים סביב קיוטו, טאיזומארו זה, הסב צער רב ביותר לנשי העיר. בסתיו העבר נרצחו אשה ונערה שבאו לאחורי הר'היכל-טוריו, מן הסתם כדי לבקר בוי חשוד כי זה מעשה ידיו. אם פושע זה רצח את האיש, אין לאל ידך לומר מה עשה באשת האיש. נא יואיל מעלתו לעיין גם בפניה זו.

הודאת טאיזומארו.

רגתי אותו, אך לא אותה. לאן היא הלכה? אינני יכול לומר. אה, חכו רגע. שום עניינים אין בהם כדי להביאני לידי כך שאודה במה שאינני יודע. עתה משנתגלגלו העניינים למצב זה, שוב לא אכחד מכם דבר.

אמת, זמן מה אחר שעת הצהריים גנשתי בווג זה. בדיוק באותו רגע, ונשבה לה הרוח נשיפה אחת והרימה את צעיפה, כך שהספקתי להעיף מבט אחד בפניה. בו ברגע נתכסו פניה ונעלמו שוב מעיני. היתה זאת יכולה להיות סיבה אחת; וזאת נראתה כבודיסיאטוה. באותו רגע גמרתי בדעתי לבכש אף אם היא עלי להרוג את בעלה.

מדוע? עבורי מעשה הריגה אינו ענין בעל חשיבות כה רבה, כפי שאחם עלולים לחשוב. אם אשה נכבשת, בין כה וכה צריך להרוג את בעלה. כני להרוג אני משתמש בחרב התלויה לצדי. האם אנוכי הניי ההורג אושים? אתם אינכם משתמשים בחרבותיכם. אתם הורגים בני אדם בכוח העומד לרשותכם, בממונכם. לעתים אתם הורגים אותם בטענה שאחם דורשי טובתם. נכון הוא כי אין דם ניגר. מצב בריאותם מצויין, אך אין זה משנה את העובדה שבכל זאת הרגתם אותם. קשה לומר מי חוטא גדול יותר, אתם או אנוכי (חיוך אירוני).

אך היה טוב אילו ניתן לי לכבוש אשה בלי להרוג את בעלה. אי לכך גמרתי בדעתי לכבוש, ולעשות כמיטב יכולתי על מנת שלא להרוג. אך דבר כזה לא יכול לבוא בחשבון על אם דרך המעלות ליאמאשינה. לכן נסיתי למשוך את הזוג לתוך ההרים.

היה זה קל למדי. הפכתי חברים למסע, ואמרתי להם כי ישנו שם בהרים תל שפתחתי בו בחפירות ומצאתי מראות וחרבות לרוב. המשכתי להספר להם כי הסתרת באדמת חורשה מעבר להר, חלק מהתפסור להם וכי חפץ אני למכורם במחיר זול לכל מי שיצעה לרוכשם. אחר... אתה רואה, האין התמדת דבר איום? הוא החל להיות מושפע מדברי ולאחר פחות מחצי שעה הם נהגו את סוסם עמי לעבר ההר. כאשר החלנו עז ללפני החורשה, אמרתי להם כי האוצרות טמונים בה ושאלתים לבוא ולראותם. לגבר לא היתה כל התנגדות — החמדה הכתה אותו בעורונו. האשה אמרה כי היא תחכה על גבי הסוס. היה זה אך טבעי מצדה לומר זאת למראה עובי החורשה. תכנית עולה בדיוק כפי שקי ייתי על כן נכנסתי עמו ליער, כשאנו משאירים אותה לבדה מאחורינו.

החורשה, עד למרחק מה, היתה סכך של במבוקים בלבד. כחמשים מטר משם תוך קבוצה די מפורזת של ארזים. מקום זה התאים למטותי. יוש שגני מפלס את דרכי בחורש, ספרתי לו שקר מתקבל על הדעת, כי האוצרות קבורים מתחת לארזים. כשאמרתי לו זאת, פילט לעצמו את הדרך הקשה במשנה מרץ לעבר ארזי שגני, שבראש שמבעד לחורש. כעבור זמן מה נעשו עצי הבמבוק, צלילים והגענו למקום שם צמחו מספר ארזים בשורה.

מיד כשהגענו לשם, תפסתיו מאחור. מאחר שהיה לוחם מאומן, נושא חרב, היה די חזק, אך הופתע במידה שלא יכול להושיע לעצמו. מיד קשרתי לגזע של ארז. מהיכן השגתי את החבל? תודה לאל, מחר שהנני שווד היה לי חבל. שכן עלול אני להיוקק לקפיצה מעל חומה בכל עת. כמובן שהיה זה קל למנוע אותו מלצעוק על ידי תחיתת פיו בעלי במבוק.

כאשר נסטרתי ממנו, הלכתי אל אשתו ובקשתיה לבוא ולראותה, שכן נראה כאילו תקפתהו מחלה פתאומית. אין צורך להרחיב את הדיבור על כך, כי גם תכנית זו עלתה יפה. האשה הסירה את כובע הקש שלה ובאה למעמקי החורשה שם הובלתיה בידה. ברגע שהשיגחה בעלה, שלפה חרב קטנה. מעולם לא ראיתי אשה בעלת מזג כה חוקפני. אלמלא עמדתה על המשמר, הייתי זוכה בדקריה בציד. השתפטי מכותיה אך היא המשיכה להלום לעברי. היתה עלולה לפצעני פצע עמוק או אף להרגני. אך אני הנני טאיזומארו. הצלחתי להפיל מידה במהלומה את חרבה הקטנה אף בלי לשלוף את שלי מזננה. האשה בעלת העוה הרב ביותר הנה חסרת אונים ללא נשק. לבסוף יכולתי לספק את תאותי אליה מבלי לקחת את חיי בעלה.

כן... בלי לקחת את חיי. לא היתה לי כל שאיפה להרוג. עמדתי לברוח מן החורשה, משאיר את האשה מאחורי ממרת בבכי. לפתע נתלתה בעוז בידי. בקטעי מלים שבורות בקשה אותי שבעלה או אנוכי אמות. היא אמרה כי מרה ממות היא העובדה שחרפתה נתגלתה לפני גברים. בהתנשמה בכבודות לחשה כי היא רוצה להיות לאשה לזה מן השנים אשר יותר בחיים. או תקפה אותי תשוקה מטורפת להרוג (התרגשות קודרת).

בספרי לכם זאת בדרך זו, אין ספק שאני נראה אדם אכזרי מכם. אך זה רק משום שאחם לא ראיתם את פניה. בפרט את עיניה הלהוטות באותו רגע. כאשר ראיתיה כך, עין בעין, רציתי לשאתה לי לאשה אף אם עמד לפגוע בי הברק. רציתי לקדשה לי לאשה... שאיפה יחידה זו מלאה את מוחי. לא היתה זו רק תאוה, כפי שאחם עשויים לחשוב. באותו רגע, אילו לא היתה לי שאיפה אחרת חוץ מן התאוה, בחדאי שלא היה איכפת לי להפילה ארצה ולשאת את רגלי משם. אולי לא הייתי מכתים את חרבי בדם זה. אך בו ברגע שנתתי את עיני בפניה בחורשה האפלה, התלחתי לא לעזוב את המקום מבלי להרוג.

אך לא רציתי להיוקק לאמצעים בלתי הוגנים כדי להרוג. התרתי את אסטרטגי ודרשתי ממנו להכנס עמי לקרב חרבות.

הרגם ס. יר. יצחק

כרעם ביום כהיר ירד על הסירי הקודנע באי-רופה ובאמריקה פרט יפני בשם 'רשומון' - מ' ביום בירו אקירה קירן סובה. הכמאי הוכרז מיר כגאון, כאחד מגדולי אמנות הפרט. יצירתו זכתה בפרסים רבים. אי-לם בתוך ההתלהבות ה- נדלית נשכח כליד שמו של מחבר הספור שעיון מכומס הפרט זהו כוסר שמת (ב' 1927) בגיל 35 השאיר אחריו מספר קטן של סיפורים מופלאים ש- אחד מהם מובא בה -

(החבל שנמצא למרגלות הארז היה החבל שהשלכתי אותה שעה) מלא זעם, שלף את חרבו העכה, ומהיר כמחשבה זנק עלי באכזריות בלי להוציא הגה מפיו. אין לי צורך לספר לכם כיצד נסתים הקרב שלנו. במהלומה עושרים ושלוש... אנו זכרו זאת. אני עדיין תחת רחם עובדה זו. אף אדם תחת השמש לא הניף עלי עדיין את חרבו עשרים פעם (חיוך טוב לב).

כאשר הוא נפל, פניתי לעברה תוך שאני מגמיך את חרבי המוכתמת בדם. אך למרבה תמהוני היא הסתלקה. רציתי לדעת לאן ברחתי. חיפשתי אותה בין הארזים המפורזים. האזנתי, אך שמעתי רק קול נחרה מגרונו של האיש הגוסס. מיד משהתחלתי להתכחש בחרבות, יכלה לרוץ דרך החורש והלוקרה לעזרה. כאשר צץ רעיון זה, החללתי כי זו שאלה של חיים ומות עבורי. על כן שדדתי את חרבו, קשתי וחיצי, ורציתי החוצה לעבר ההרים. מצאתי שם את סוסה רועה בשלוה. לא יהיה בכך אלא משום גיבוש מלים, אם אספר לכם את כל מה שאירע אחר כך. בכל אופן, לפני שנכנסתי העירה כבר עלה בידי להיפטר מן החרב. זו כל הודאתי. יודע אני כי ראשי בין כה וכה יושם בשלי שלאות, על כן (בבוז) רשמו לי את העונש העליון.

הודאתה של אשה שבאה להיכל שימוצו

אותו גבר בקימונו המשי הכחול, אחר שהכניעני תחתיו, צחק בליגולג שעה שהסתכל לעבר בעלי הכפות. כמה מוזעזע צריך היה להיות בעלי. אך ככל שהתאמץ בזעמו, החבל רק העמיק לחתוך בבשרו. למרות רצוני רצתי, נכשלתי, לצרו. או, יותר נכון, נסיתי לרוץ לעברו, אך ראשי הפילני בו ברגע ארצה. בדיוק באותו רגע ראיתי בעיני בעלי ברק שלק ינתן לתארנו. מהו שמעבר למבוטא... עיניו מעבירות בי רגע גם עתה. אותו מבט בן שניה בלי בעלי, שלא יכול היה לומר מלה גילה לי את נבכי לבבו. ברק זה, בעיניו

משמעותו לא היתה לא זעם ולא צער... רק אור קר, מבט של משטמה. מוכה יותר על ידי מבטו זה מאשר על ידי מהלומת הגב, הנחמדה מפי צעקה בניגוד לרצוני ונפלתי תחתיו מחוסרת הכרה.

במשך הזמן חורה אלי הכרתי ומצאתי שהגבר במשי הכחול הלך לוי. ראיתי רק עוד את בעלי הקשור אל גזע הארז. קמתי מבין קני הבמבוק אך בקושי והסתכלתי בפניו; הבעתם לא נשתנתה.

מתחת לבו הקר שבעיניו, רחשה שגאה. בושה, צער, כעס... אינני יודעת כיצד לבטא את רגשותי לבי באותה שעה. מתנדנדת על רגלי נגשתי לבעלי.

„טאקיקו“, אמרתי לו, „מאחר שהגיעו הדברים לידי כך אינני יכולה לחיות אתך. גמרתי אומר בנפשי למות... אך גם עליך למות. ראיתי בושותי. אינני יכולה להשאירך בחיים כפי שהגך.“

היה זה כל מה שיכולתי לומר. בכל זאת המשך להסתכל בי בשנאה ובבוז. שברונו לבכי חיפשתי את חרבו. נראה שנלקחה על ידי השווד. חלבי רצו קשתי וחיצי נראו בחורשה. אך למולי, חרבי הקטנה היתה מונחת למרגלותי. תוך שאני מרימה אותה מעל לראשי, אמרתי עוד פעם: „עתה תנני את חייך. אנוכי אבוא אחרך מיד.“

כאשר שמע מלים אלו הניע את שפתיו במאמץ. מאחר שפיו היה סתום בעלים לא נשמע קולו כלל. אבל רק זרקתי בו מבט הבנתי את מלותיו. בבוז לי אמר מבטו רק: „הרגיני.“ לא בכרחה ולא מחוסרת הכרה נעצתי את חרבי בחוז דרך הקימונו בעל צבע הליך.

אותה שעה התעלפתי כנראה שוב. עד שהיה לאל ידי להסתכל בו שוב, חזל כבר מישום כשהוא עדיין נתון בכבלי. קרן אור דקה מן השמש השוקעת, חדרה דרך שורות הארזים והבמבוקים. ונפלה על פניו החיוורת. כשאני חונקת בקרבי את בכי התרתי את החבל מעל לגופו המת. ה... אשר קרה לי מני אז, לא נותר בי עוד כוח לספר לכם. מכל מקום, לא קם בי הכוח למות. דקרתי את צוארי בחרב הקטנה השלכתי את עצמי לתוך השוליות שלמרגלות ההר, ונסימתי להרוג את עצמי בדרכים הרבה. מבלי יכולת לשים קץ לחיי אני חיה עדיין חיי קלון (חיוך קל. מן הסתם, כבר נשכחתי ערך חיי שלי. גם הרחמים שבאלי. הרגתי את בעלי. חוללתי על ידי השווד. מה אוכל לעשות. כל מה שאוכל אני... אני... (בכי עולה בהדרגה).

סיפורו של הנרצח כפי סיפורו באמצעות בעלת אוב.

אחר שאנס את אשתי, החל השווד משיע באוזנה דברי הרגעה. אני, כמוכן, לא יכולתי לדבר. כל גופי היה כפות בחווקה לגזע ארז. אך בינתיים רמזתי לה פעמים רבות, רמו שמשמעותו „אל תאמיני לשווד“. רציתי להעביר לידיעתה משהו מעין זה.

אך אשתי, שישבה ועצבת על עלי הבמבוק, כבשה עיניה בחיקה. לפי מה שניתן לראות היא הקשיבה לדבריו. הקנאה ייסרתני. בינתיים המשך השווד לעבור בדיבורו המצודד מנושא לנושא. לבסוף הציג בפניה את הצעתו השחצנית ועזת המצח. „מאחר שצניעותך הוכתמה, לא תוכלי להמשיך בחיים הרגילים עם בעלך, ואם כך, האם לא תהיי לי לאשה? אהבתי לך היא שעשתי לתוקפני כלפך.“ בעוד הפושע מדבר, הרימה אשתי את פניה כאילו הופנתה. מעולם לא נראתה עוד כה נאה כמו באותו רגע. מה השיבה על אשתי היפה שעה שישבת שם כפות? אני אבד עתה בחלל, אך אינני יכול להרהר בתשובתה בלי שתבער בי עד להשחית חמתי וקנאתי. באמונה שהיא אמרה: „אם כך, תקחי עמך לכל מקום שתלך.“

אין זה כל חטאה. אילו היה זה הכל, לא הייתי מתענה כה רבות במחשכים. בעת יציאתה מן החורש, ידה ביד השווד, כאילו בחלום, החזירה לפתע והצביע עלי, הכפות לגזע הארז ואמרה: „היורגו! לא אוכל להנשא לך כל עוד הוא חי.“

„הרגו!“ צעקה פעמים רבות, כאילו נטרפה עליה דעתה. אפילו עתה, כאילו מאימות עלי מלים אלה להעיפני לתתם צלמות החושך. האם יצר כבר אי-פעם דבר כה נאלח מפי יצור אנוש? האם הלמו כבר מלים ארורות כאלה אי-פעם באוזן אנוש? אפילו פעם אחת כ... (קריאה פתאומית של שאט נפש).

לשמע מלים אלה החזיר אפילו השווד. „הרגו!“ קראה כשהיא נתלית בורועותיו. תוך שהוא מסתכל בה בעיון לא ענה לה לא הן ואף לא לא... אך בקושי הספקתי ליתן דעתי לתשובתו, והיא הופלה לבין עלי הבמבוק. (שוב קריאה של שאט נפש) בשקט שילב את זרועותיו. הסתכל בי ואמר, „מה תעשה בה? תהרגנה או תצילי? עליך רק להניע בראשך. תהרגנה?“ עבור אלה בלבד אני נכון לסלוח לו את פשעו.

בעודני מהסס, הוציאה מפיה צוחה וברחה למעמקי החורש. שה. השווד קפץ אחריה בו במקום, אך לא הצליח לתפוס אפילו את שרוללה.

אחר שברחה, הרים את חרבי, קשתי וחיצי. במכה אחת התייר את אסוריו. זכורני כיצד מלמל, „גורלי הוא הבא בתור“, אחר געלם מן החורשה. לאחר מכן הושלך הס. לא, שמעתי מישרו מתיפת. תוך התרת שארית התבלים הקשבתו ושמתי לב לכך כי אין זו אלה התיפתותי שלי (שחיקה ממושכת).

הצלחתי להרים את גופי למרות אפיסת כוחותי. למולי הבריקה החרב הקטנה שהפילה אשתי. הרמתיה ודקרתי את עצמי בחווי גוש שם עלה לפי, אך לא הרגשתי כל כאב. בהצטנן חזי דמם הכל. איוו דממה עמוקה! רק את בידד השתהה על ההר והארזים. בין כה וכה נתעמם האור עד שהארזים והבמבוקים נעלמו מן העין. שכבתי שם, אפוף דממה עמוקה.

אחר הוחדל אולי מישהו. ניסיתי לראות מי זה. אך החשכה כבר סוכבה אותי מכל עבר. מישהו... אותו מישהו שלף את החרב הקטנה ברכות מחזו בידו לסמויה מן העין. אהרה שעה שוב זרם הדם לפי. ואחת לתמיד שקעתי לתוך משכני החלל.